

12. SAYI

MÜBREM DERGİ

EDEBİYAT VE KÜLTÜR DERGİSİ

Yaz Sevgili

‘Ellerinde kırmızı güller, yüzünde her zaman gördüğüm ve aşık olduğum gülümsemesi ve şık takım elbisesi ile karşımda durmuş, bana bakıyordu. Gözlerim dolmuş ve bana aşkla bakan sevgilimin yanına koşmuş, ona sarılmıştım. Ondan da aynı cevabı aldığım da yüzümde aynı onda olduğu gibi karşı konulamaz bir gülümseme oluşmasına engel olamamıştım. Kaç gün, kaç yıl geçmesine rağmen ona olan sevgim gram azalmamıştı. Hâlâ ilk günkü aşk ile ona bağlıydım. Onunda bana aynı sadakatle bağlı olduğunu bilmek, çok büyük bir lütuf gibi geliyordu. ‘

Yazdığım hikayeyi tekrardan okurken içimden gelen ‘Olmadı’ sesiyle beraber yeniden yazdığım yazıyı beğenmeyerek silmemle beraber boş Word dosyasıyla birbirimize bakmaya başlamıştık. Aklımdan çok fazla düşünce geçiyor, kelimeler birbirini kovalıyordu ama bir uca toplanmıyor ya da hepsi bir araya asla gelmiyorlardı. İlk romanımı bitirmiş ve içime sinen bir yayınevi sayesinde kitabımı ellerime almıştım. Yaşadığım yoğun mutluluk ve huzur sonrasında karar vermiş ve masa başına oturmuş tüm. Şimdi ikinci romanımı yazmak istiyordum ama gereken konu ve ilhamı bir türlü bulamıyordum. İlham gelse bile içimde ki editör susmak bilmiyor ve sürekli bir şeylerin eksik ve yanlış olduğunu söylemekten asla geri durmuyordu.. Ve bende bu sese güvendiğim için haftalardır yazdığım her yazıyı siliyor, hiçbirini yeterli bulmuyordum. Bu da beni daha da çıkmaza sürüklemekle beraber yeniden yazamayacağımı düşünmeye itiyordu.

“Bu kadar kafana takar ve kendine yüklenirsen eğer gitgide daha da kötüleşirsin. Kendine izin ver. Daha yeni bir roman bitirdin. Bunun yorgunluğunu üzerinden at. Yazmayı seviyor ve hemen yeniden bir kitap yazmak istiyorsun; anlıyorum. Gerçekten... Ama biraz ara ver. Aklını topla. Ve içinde ki o sesi sustur.”

İlk kitabımın ilhamını aldığım aynı zamanda müdavimi olduğum bu kafenin sahibi; benim bir numaralı destekçim, her zaman yanımda olan o güç tekrardan bana güç olmak için gelmişti. Onun da dediği gibi: günlerdir buraya geliyor ve yeni kitap yazmaya çalışıyordum. Ama yeniden dediği gibi; çok yakın bir zamanda ilk kitabım çıkmıştı ve kendimi bu kadar strese sokmak kesinlikle iyi gelmiyordu. Ama içimden gelen yazma isteğine de engel olamıyordum.

“Gel, sana çok sevdiğin tatlıdan vereyim. Aynı zamanda bol köpüklü bir kahve. Ne dersin?” Bana kedi gibi bakan arkadaşşıma karşı çıkmayıp onu onayladım. Biraz ara vermeli ve kendimi toparlamalıydım. Eğer bu şekilde gidersem içimdeki yazma istediğini tamamen kaybetmekten korkuyordum. Ama yazmayı bırakmak sonsuza kadar planlarım arasında yoktu. Bu yüzden güzel bir kahvenin yeniden zihnimi toparlayacağına inandığım için elimde ki her şeyi bıraktım.

Eşyalarımı toparlayıp kafenin içinde uygun bir yere koyduktan sonra kafenin müşterilere kapalı terasına çıktım. İlk kitabım için ilhamın geldiği yere...Derin derin nefesler alıp rahatlamaya çalıştım. Temiz havayı ciğerlerine çektim. Sıcak bir yaz günüydü ve kesinlikle insana huzur veren bir atmosfer etrafa hakimdi. Aldığım nefesler arasında burnuna gelen kahve kokusuyla yüzümde geniş bir gülümseme meydana geldi. Yanıma gelen arkadaşşıma da bu gülümsemeden bir buket verip terasta ki tek masaya oturduk. Birkaç saat süren bol kahkahalı konuşmanın ardından kahveler ve tatlılar bitmiş, zihnim tam anlamıyla dağılmıştı. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle duruyorken aklıma gelen fikir ile hızlıca terastan çıktım. Arkamdan bağırarak arkadaşşıma bu seferlik umursamadan eşyalarımı bıraktığım yerden aldım. Hızlıca bir sandalyeye oturdum. Bana deliymişim gibi bakan insanları umursamadan hızlıca bilgisayarımı açtım. Aynı hızla hatta daha da heyecanlı bir şekilde boş Word sayfası açtım.

Yazacağım hikayeyi kesinlikle bulmuştum.

Boş sayfa önümde dururken başlık yazmak için tıkladım ve ellerimi klavye üzerinde gezdirmeye başladım. Yazma işlemi tamamlandığında başlıktan memnun bir şekilde alt kısma geçtim ve aklımdakileri ve hissettiklerimi yazarak dökmeye başladı.

‘Yaz Sevgili’

DİLARA ATASOY

Hayatta Pes Etmenin Önemi

Hayatta karşılaştığımız zorluklar ve engeller, sıklıkla pes etme isteğini beraberinde getirir. Ancak, pes etmemek, önemli bir kişisel özellik olarak karşımıza çıkar. Bu özellik, sadece bireyin kendi yaşamında değil, çevresindeki insanlara da ilham kaynağı olabilir. Hayatta pes etmemenin önemi, sadece başarıyı hedeflemekle sınırlı değildir; aynı zamanda mental dayanıklılığı artırır, özgüveni güçlendirir ve yaşam kalitesini yükseltir. Bu eserde, pes etmemenin faydalarını ve önemini derinlemesine inceleyeceğiz, aynı zamanda bu tutumun hayatımızı nasıl şekillendirebileceğini keşfedeceğiz.

Başarı İçin Gerekli: Başarıya ulaşmak genellikle kararlılık, azim ve devamlılık gerektirir. Pes etmek, hedeflere ulaşma şansınızı azaltabilir veya tamamen ortadan kaldıracaktır. Devam etmek ve mücadele etmek, hedeflerinize ulaşmanızı sağlayacak bir adımdır.

Kişisel Gelişimi Teşvik Eder: Pes etmek yerine zorlukları aşmaya çalışmak, kişisel gelişiminizi teşvik eder. Her engel, yeni bir şeyler öğrenme fırsatı sunar. Bu da sizi daha güçlü ve daha bilgili bir kişi yapar.

İleriye Bakmayı Sağlar: Pes etmek, genellikle sadece o anki durumu düşünmekle ilişkilidir. Ancak pes etmemek, geleceğe yönelik hedeflerinizi ve hayallerinizi sürdürmenizi sağlar. Bu da sizi ileriye bakmaya teşvik eder.

İçsel Memnuniyet Sağlar: Pes etmemek, genellikle içsel bir memnuniyet ve huzur sağlar. Kendinizi zorlukları aştığınızda ve hedeflerinize ulaştığınızda, bu başarı hissi sizi mutlu eder.

Mental Dayanıklılık: Pes etmemek, zorluklar karşısında dirençli olmayı ve mental dayanıklılığı artırmayı sağlar. Bu, stresle başa çıkma yeteneğinizi güçlendirir.

Başarı: Pes etmeme kararlılığı, hedeflere ulaşma şansını artırabilir. Çünkü karşılaşılan zorluklar, sıkıntılar veya başarısızlıklar sadece geçici engeller olarak görülüp, hedefe ulaşma konusundaki kararlılık devam ettirildiği sürece başarı şansını artırır.

Özgüven: Pes etmemek, kişinin kendi yetenekleri ve güçlü yönleri konusundaki özgüvenini artırabilir. Bu da kişinin kendine güvenerek daha etkili ve başarılı olmasına yardımcı olur.

Öğrenme Deneyimi: Başarısızlık veya zorluklar, birçok öğrenme fırsatını beraberinde getirir. Pes etmeyen bireyler, karşılaştıkları zorluklardan ders çıkartarak gelişimlerine katkıda bulunurlar.

Motive Edici Etki: Pes etmeme, diğer insanlara da motivasyon kaynağı olabilir. Bu tutum, çevresindeki insanlara olumlu bir örnek teşkil ederek onların da benzer bir direnç göstermelerini teşvik eder.

Yaşam Kalitesi: Pes etmeme, genel yaşam kalitesini artırabilir. Olumsuz durumlar karşısında umutsuzluğa kapılmak yerine çözüm aramak, kişinin yaşam kalitesini artırır. Ancak, her durumda pes etmeme de aşırıya kaçılmamalıdır. Zira bazen bir hedefe ulaşamamak veya bir durumu değiştirememek, daha sağlıklı bir karar almayı gerektirebilir. Başarısızlık karşısında esnek olmak ve gerektiğinde strateji değiştirmek de önemlidir.

Sükut Sözlerin Efendisidir

Gafletin koynunda kardelen bitmez.
Dünya hep elemdir saymakla bitmez.
Cehennem odunu kaymakla bitmez.
Yaşamak ölümün ta kendisidir.

Sanma ki o hesap, bir sana değil.
Nimet şükredene azana değil.
Sevda mezara dek, pazara değil.
Acı hakikatin ham meyvesidir.

Kul Baranî sen de gel, gör, geç gayrı.
Kim kördür, kim sağır; anla, seç gayrı.
Zaman, mekân, ufuk hep ayrı gayrı.
Sükût ki sözlerin efendisidir.

MUHAMMED BARAN ASLAN

Aşk, insana her şeyi yaptırır mı?

.....
.....
.....
.....

Füruzan

Şimdi, bütün doğumlar yaralıdır!
Sesini uların sessizliğe.
Ah Füruzan ah, rüyalarımın kadını!
Adımı anmayışından bunca sızı!
Tüm ışıklar kapalıdır onlarca şehirde.
Karanlığa mahkûmdur binlerce ev!
İnsansızdır, kitapsızdır ve de vicdansız!
Füruzan, şarkılar notasızdır.
Zaman, sinsi duvarlara asılıdır!
İçime çöreklenir avucun.
Kokun dudığımdaki birikinti...
Çocuklar anasız, evlatlar yetim!
Kapılar kapalıdır.
Avutma beni Füruzan, avutma beni!
Alaşağı ettin benliğimi!
Ayrılık karargâhımdır.
Tüm aydınlıkları söndürdün!
Kestin bileğimdeki uzvu!
Yüreğimde gezinen şarapnel
Vurdu ciğerime, yuttu!
Füruzan, İstanbul'un melek yüzü
Beyoğlu, Taksim, Kadıköy vapuru...
Ayaklarım hengâmede sürüdüm.
Oltalardan kendimi çektim uykusuzluğumu.
Anlamadın sana susuzluğumu!
Dokunsan, dökülecek göz pınarlarım
Dokunsan haykıracak alfabemdeki ses!
Zonklayacak taş kesilmiş beynim!
Ölüme koşacak sesim!
Avutma beni Füruzan, avutma beni!
Tarih olacak bak bin yıllık geçmişim!
Akılsızım, noksanım, sancılıyım
Kan kırmızısı gözlerim!
Çekilir dert değil bedenim!
Eğilmediysem zulme, yürüdüysen sokak sokak...
Unuttuysam tüm bildiklerimi...
Çektiysem kınımı vurduysam başımı
Ağarttıysam Füruzan bu simsiyah saç!
Uykusuzsam kovulduysam cennetten
Ve bir hışımla alelacele girdiysem cehenneme!
Günahkârsam, döndüysem küle
Sensin sebebi Füruzan sensin!
Etme!
Gitme!
Terk etme!
Vardım, yoktum, sendim...
Aldın aklımı, yittim!

Korku insana neler yaptırır?

A) Hiçbir şey

B) Bazı şeyler

C) Her şey

Ayrılık Korkusu

Hayatta sevdiklerinden ayrılmak,
Koyar insana ama belli edemez,
Korku sarar kimi insanı elden bir şey gelmez,
Ayrılık korkusu hiçbir şeye benzemez.
Vakit geçirdiğin insan bir gün olmayacak,
Ona göre yaşa hayatı bir daha gelmeyecek,
Anılar daha sonra can yakacak,
Ayrılık korkusu insanın her zaman içinde kalacak.

SİNEM ŞAHİN

Acizlik

Hafta sonu, çalıştığım işten çıktığım gece saatleri gelmişti. Bedenim, uzun çalışma saatlerinin getirdiği yorgunluktan ter kokuyordu. Ellerim, çalışmanın izleriyle nasırlaşmıştı. Evime gidip ılık bir duş alabilirdim, ancak o an, köşesinde paslanmış bir demir gibi duran parkın huzurlu atmosferi beni kendine çekmişti. Bir bankta oturup dinlenmek, bedenimi rahatlatmanın daha keyifli bir yolu gibi görünüyordu.

Yavaş adımlarla parka doğru ilerlerken, insanlar kol kola girmiş bir şekilde dolaşıyordu. Sanatçılar, kendilerini hemen belli ediyordu: fötr şapkalar, özenle seçilmiş atkılar, paltolar... Belki de bir müzikal operaya ya da sanatla ilgili bir gösteriye gidiyor olmalıydı; terimlere pek hakim değildim, ancak bu insanlar sanatın izlerini taşıyor gibiydiler. Yanlarında her daim güzel bir kadın bulunuyordu; bu, onları diğerlerinden ayırt etmemi kolaylaştırıyordu.

Benzer bir durumda olanlar ise üstleri eskimiş, gözlerinden derin bir yorgunluk yansıtan ve bedenleri harap olmuş bir şekilde ayyaş birer gölge gibi dolaşıyorlardı. Alt kesimde ise genellikle 2-3 erkek toplanır, içmeye giderlerdi. Bu kesim de ise yorgun bir yüz ve bertaraf olmuş bir beden kendini belli ediyordu. Parka vardığımda, atmosfer sessiz ve sakin bir haldeydi. Birkaç insan dışında, derin bir sessizlik hakimdi.

Bu insanlar genellikle biralarını alıp buraya gelirlerdi, çünkü bu park, savaştan sonra harap olmuştu. Binalar, dükkanlar, parklar... Birçok yer mahvolmuştu. Birçok bina restore edilse bile, bu park unutulmaya yüz tutmuştu; ancak bir yandan da, mahluklar için sevindirici bir haberdirdi.

Parkın bir köşesine geçmiş birkaç çocuk dışında, anlatmaya değer sağlam bir şey gözüme çarpmıyordu. Her daim oturduğum harap olan banka ulaştım. Yıkılmaya yüz tutmuş olmasına rağmen, hala anıları olan bu banka, savaşın izlerini taşıyan bir ahşap parçasıydı. Oraya oturup bir sigara yaktım ve insanların kaçtığı bu manzaranın tadını çıkartmaya başladım.

Dakikalar almış başını gidiyor, insanlar sahte dünyanın telaşları içinde oradan oraya yürüyordu. O sırada fabrikada çalışan bir arkadaşım, gözlerimin içine bakarak yanıma doğru yürümeye başladı. Kime sorsan her gece buraya gelip oturduğumu bilirdi. Açlıktan kokuşmuş ağzını açarak konuşmaya başladı.

"Hey, hey! Nasılsın dostum? Gel, birlikte içmeye gidelim, ha? Ne dersin?" dedi, sesi balgamlı ve boğuktu. Kendisi ayyaştı; kazandığı haftalığı alıp hafta sonunu içerek geçirirdi, eşi onu terk etmişti ve o günden beri içki onun tek dostu olmuştu.

"Hafta sonu geldiği ve eline birkaç gümüş geçip içeceğini bildiğin için mi mutlusun, Frank?" dedim, sesim huysuz ve umursamaz çıkmıştı. Ancak bu durumdan yakınmıyordum; tam tersine, o an o ruh halindeydim.

"Elbette, adamım! Baksana, delicesine içip sarhoş olacağım," dedi, pis pis sırıtarak.

Derin bir iç çekişimle, anlamayacağımı bile bile konuşmaya başladım.

"Dışarıda üniforma giymiş şeytanlar nara atmakta. Hepsi kendi ırkını katledip köle olarak kullanmakta.

Kadınlar, erkekleri tatmin etmek için köle haline gelirken, erkekler ömürlerinin sonuna kadar çalıştırılmakla mahkumlar. Sen ise şimdi gelmiş burada birkaç bira içeceğin için mutlu olduğunu söylüyorsun. Tüm bunca şeye rağmen mutlu olabilmeyi başarıyorsun demek. Bu bencilliğini tebrik ediyorum, Frank!" dedim. Öfkeliydim, bu duruma karşı, fakat elden bir şey gelmiyordu. Bizler savaş mağdurlarıydık ve yapabileceğimiz bir şey yoktu; ömürlerimizin sonuna kadar çalıştırılacaktık ve kadın olarak doğmadığımız için halimize şükretmeliydik.

Zihnimden geçen düşüncelerle birlikte, Frank'ın yüzündeki tebessüm solmaya başladı. Haklıydım, dediklerim ağırlığı altında ezilmişti; fakat o da bir şey yapamazdı. İsyan çıkarmayı denemiştik, ama nafileydi. Sadece kamçılanmaktan başka bir şey kazanamayacaktık. Fakat bu gerçeklerden daha acı verici olan bir şey vardı: Kendim için şükrettiğim şey, ne kadar alçak ve sadece doğuştan şanslı olduğumu düşünmemdi. Bu, buradaki en acizlerden bile daha aşağıda olduğumun göstergesiydi. Kendimi yargılayabilecek kadar aklımı kullandığımı düşünüyorum.

Frank tek kelime etmeden uzaklaştı. Ben ise bankta oturmuş, sohbetten dolayı sönmüş sigaramı tazeleyerek, ne kadar aciz bir yaratık olduğum gerçeğine bırakmıştım kendimi.

Mübrem

Işığın parlatıyor aydınlatıyor
her yeri,
Satır satır işlersin edebiyatı
şiirleri,
Duygulara tercüman olur mutlu
edersin bizleri,
Sen mübremsin yani
vazgeçilmez olan.

Sevmek sevilme hepsi seninle
gerçek,
Önce kalbi ruhu huzurla
doyurmak gerek,
Edebiyatın upuzun güzel
yollarında,
Mübrem seninle yürümek
gerek.

SİBEL KAYA

**Sizde Mübrem
Dergide olmaktan
memnun musunuz?**

.....
.....
.....

**Sizde eğer Mübrem
Dergide ya da Mübrem
Blog'ta yazar olmak
isterseniz
mubremdergi@gmail.co
m adresine eserlerinizi
gönderebilirsiniz.**

**Eğer Mübrem
Dergide kitabınızın
reklamını yapmak
isterseniz bizlere
mail ya da sosyal
medya hesabımız
üzerinden
ulaşabilirsiniz.**

Umut

Umudumuzu ne zaman yitirmeliyiz ya da şöyle sorayım umut kelimesinin anlamını gerçekten biliyor muyuz?

Herkesin ailesinde nevi şahsına münhasır birileri vardır. Ortak özellikleri “nasihat vermek” olan bu kişilere denk geldiyseniz şanslı olduğunuzu hatırlatmak isterim.

Tavşan kanı çayların eşlik ettiği sohbette "umut" kelimesinin hayata dokunan harflerini öğreniriz o insanlardan. Ve o kişilerle dertlerimizden oluşan bir konuşma yaptığımızda çoğunlukla bizlere her gecenin bir sabahı vardır cevabını verirler. O an bize çok inandırıcı gelmese de onaylayan bir cümleyle sohbeti devam ettiririz.

Peki gerçekten umut, Victor Hugo'nun "Gecenin en karanlık anı ,şafak sökmeden az önceki zamandır." cümlesinin ekseninde midir?

Bu sorunun cevabını bir gün sokakta gezinirken biraz etrafımıza bakma gafleti gösterirsek umudun dilenen bir çocuğun okuduğu kitapta olduğunu görebiliriz.

Her gün yol kenarlarında denk geldiğimiz ancak “görmediğimiz” bu kişiler bizleri, umudun kapısını ancak kendi ellerimizle açabileceğimiz gerçeğiyle yüzleştirir. Gökten “3 elma” düşmesini beklemek masallar için oldukça ilgi çekici görünse de gerçekliğin kitabında kendine bir cümle bile bulamaz.

Tanyeli

Uyanıyorum bir gece,
Kan ter içinde uyanıyorum.
Söyleyecek kelime
Ya da anlam bulamıyorum.
Matem akrebi durduruyor,
Akrep ise yelkovanı.
Ve düşünceler birer birer,
Köreltiyor intizarı.
Koşuyorum telaş içinde.
Bu dertten nasıl kurtulmalı?
Sonra kalemi kapıyorum masadan;
Ve kağıdı ve geceyi ve hüznü...
Kalemimi daldırıyorum geceye.
Sonra yazıyorum, ne fark eder?
Sevgiyi yazıyorum, özlemeyi.
Özgürlük bekleyen tutsaklar gibi,
Bir hayali düşlemeyi yazıyorum.
Gidişini yazıyorum, yegane hatıranı.
Aklımdan olmasa da benden gidişini.
Kaleme soruyorum, “Neden?”
O susuyor,
Ben yazıyorum...
Kağıt ıslanıyor ara ara.
Anlaşılan kalemim dahi,
Tutamıyor gözyaşlarını.
Tek bir şiir yazmak istiyorum;
Belki kısa ya da anlamsız.
Son kez geceye daldırıyorum kalemimi
Ve kağıtta dans ediyor yıldızlar
Sağanak, diyorum.
“Sağanak alıyor bu şehri
Ve gardaki kaldırım taşları dahi beni istemiyor.
Tanyeli okşuyor vicdanımı usulca
Ve gözyaşlarımı yağmur dahi gizlemiyor
Gidiyorsun benden yetişemiyorum,
Umutlarım dökülüyor ceplerimden.
Trene atlıyorsun, 9.15 treni
Bir İstanbul geçiyor gözlerinden...”

Karanfil Sokak

Seninle karanfil sokağına denk gelmiştik. Dört bir
yanım karanfil kokuyordu. Pardon kadın,
gözlerinden birkaç mısra şiir düşüverdin. Beraber
gezsek, dolaşsak. İstanbul'a taşınısak. Galata'ya;
Sultan Ahmed'e, Topkapı Sarayı'na, Kız Kulesi'ne
gidip görsek. Sahile gitsek. El ele tutuşsak, balıklara,
martılara yem versek. Akşam üstü olsa güneş batsa.
Sonra sana baksam, güneş batmaya utansa. Bir an
gece olsun yıldızlar bize gülümsesin. Çay demlesen,
içsen, içtiğin bardaktan bana da versen. İçtiğin
yerden içsem. Dudakların dudaklarıma bir anı
bıraksa. Bana göz kırpsan, mutlu olsan , mutlu olsak.
Birbirimize sımsıkı sarılsak. Kemiklerimi kırarcasına
sarılsan. Beni asla bırakmasan. Kulaklarıma eğilip;
“sen benimsin” diye fısıldasan. Yağmur yağsa
İstanbul ıslansa. Penceremiz buğu tutsa. Seni çizsem.
İstanbul gecesinde “seni seviyorum” desem. Sende
gülümsesen, başını göğsüme bıraksan. Öylece
kalakalsak. Saçlarını koklasam. Kavuştuk deyip
İstanbul gecesinde avazımızın çıkarcasına bağırsak.
Sesimiz kesilse, sadece biz duysak birbirimizi.
Kavuştuk birbirimize desek.

MÜBREM DERGİ

